Geachte Lezer,
Ook dit boek heb ik van Gene Zijde ontvangen.
J.R.
'
"Kunt gij, Mensch der Aarde,
den God van "Liefde" aanvaárden?"
ALONZO.

Mijn ouders en mijn jeugd op aarde.

AAN mij is gegeven, om u van mijn ouders en mijn leven op aarde te vertellen. Daarvoor voer ik u naar het oude Egypte, in de omgeving van Memphis. Het is een lieflijk oord en de natuur is er prachtig. Ik zou u willen brengen naar het huis mijner ouders, waar ik geboren ben en vraag u, mij daarheen te willen volgen.

Mijn Vader hield veel van de natuur en beminde alles, wat tot het leven behoort. Hij was een mensch met gevoel, overtuigd van de wonderen en krachten in de schepping, daarbij was hij een natuurkenner en een zeer geloovig en gevoelig menschenkind. Wat hij in de natuur waarnam, beteekende voor hem een gebed; dat beleefde en onderging hij in het planten- en dierenrijk. Ons huis was dan ook als 't ware een paradijs. In ieder hoekje van ons huis stonden planten en bloemen, die hij kweekte. Daar stonden ook de vele kooien met prachtige vogels.

Wanneer hij bezig was zijn kinderen te verzorgen, zooals hij ze noemde, dan sprak hij soms heel innig en vertelde hij mij van de wonderen der natuur, of daalde met mij in die wonderbaarlijke wereld af. Dan trachtte hij mij het opwekken, den groei der bloemen en planten en het ontstaan in eigen soort duidelijk te maken, maar Vooral hoe machtig de natuur is en hoe hij zelf tot het innerlijke leven van dieren en planten sprak.

"Zie je, Venry, ik spreek tot mijn kinderen en zij luisteren. Ik voel hun wil om tot leven en groei te komen, maar ik moet weten en kunnen begrijpen, wanneer zij honger en dorst hebben, of zij keeren tot hun eigen Vader terug, dien zij meer lief hebben dan mij."

"Hoe weet u zoo zeker, dat ook zij een Vader hebben?"

"Denk je," was zijn antwoord, "dat er iets buiten "Hem" om geboren wordt?"

"Wien bedoelt u, Vader?"

Dan zei hij, maar vol van geluk en als een groot kind tot mij:

"De bedoel "Amon-Ré", onzen God, den God van al dit leven, van zon, maan en sterren, van hoornen en bloemen en dieren; maar vooral den God van jou en mij en je Moeder, van het kleinste insect en het wilde dier, den God van den nacht en het licht, van de stilte en het onweer, van de heerlijkheid in den Hemel en van de Aarde waarop wij leven, die ons kent en lief heeft en die eens roepen zal, om tot Hem te komen. Dan, beste Venry, buigen wij ons neer en zal Hij mij vragen: "Hebt gij, Ardaty, "Mijn Leven" gegeven, waar het recht op heeft?" En ik doe mijn best, Venry,

al dit leven te voeden en te verzorgen, opdat de Goden mij genadig zijn."
Ik. keek naar mijn Vader en vroeg:
"Gij spreekt van één God en van Goden!"
"Ja, mijn Venry, ik ken "Amon-Ré" en er zijn Goden. Hoe andere menschen dit voelen, dat kan ik niet weten."
Dan boog ik mijn hoofd, want uit zijn oogenkwam een krachtig licht, dat ik niet kon verdragen.
Na korten tijd, wanneer hij niet naar mij keek, durfde ik weer naar hem te kijken en dan glimlachte hij mij toe, maar ik ging naar mijn lieve Moeder. Ik vroeg haar op strenge wijze, omdat er in mij opstand, een gevoel van onmacht en niet-begrijpen kwam:
"Wie is mijn Vader, Moeder? Hij spreekt over een Opper-God en van Goden?"
"Maar Venry, hoe kun je, zoo scherp je vragen stellen? Waarom ben je zoo kort? Het lijkt mij, dat je driftig bent."
"Ik bedoel daar niets bizonders mee, Moeder, maar Vader vertelde mij zooeven van zijn God. Kent u zijn God, Moeder?"
Mijn Moeder keek mij heel ernstig aan sprak:
"De dingen, beste Venry, waarover je Vader spreekt, liggen diep in zijn ziel en het is een stem die uit de stilte en van verre streken tot hem komt. Hij hoort en kent die stem. Ik weet, mijn jongen, dat je Vader door die kracht gezegend is. Hij noemt die kracht zijn God.
Zijn God, beste Venry, kan het zonnelicht tot ons brengen, kan de winden doen waaien en onze tuinen en akkers besproeien.
Je Vader ziet die macht groeien en bloeien en die macht leeft in hem, in jou en in mij, in dieren en planten en al het andere leven.
Hoe de bloemen ontwaken en waarom de vogels zingen als hun buikjes vol zijn, zoodat hun gezang opklimt naar hoogere regionen en zelfs tot daar, waar de Goden zijn, is hem reeds lang bekend."
Ik dacht lang over alles na en vroeg:
"Is God te zien, Moeder?"
"Ja zeker, Venry, en je zult dat leeren, want alle mensellen moeten "Hem" leeren kennen. Je 'moet maar goed opletten, Venry, wellicht zal je "Hem" spoedig zien."
"U spreekt als Vader, maar door wien kunt u beiden zoo spreken?"
"Luister, beste Venry. Er leefde in dit mooie land een priester en die priester leerde de menschen van de onzichtbare dingen.
Hij vertelde van de natuur en over de werkingen van God en daarvan leerde je Vader."
"En leerde Vader ook uit geschriften?"
"Neen, beste Venry, uit de natuur, alleen uit de natuur en van de wonderen, die tot het leven behooren."
"Maar wist die priester ook, waarom de vogels het meest des morgens en des avonds zingen, Moeder? Zou Vader het weten?"
"Je kunt het hem vragen en hij zal je antwoorden."
"Gelooft u aan dien priester en aan den God van Vader?"

"Waarom, lieve Venry, zou ik daaraan niet gelooven? Zijn de wonderen van God niet in ons bezit?"
Ik dacht over alles na en vroeg:
"U houdt heel veel van Vader, is het niet, Moeder?"
"Ja, Venry, en ook jij moet heel veel van Vader houden."
Ik keerde tot mijn Vader terug.
"Moeder zegt, dat u met een geleerd priester gesproken hebt en dat u hem vragen mocht stellen. Heeft u hem ook gevraagd, waarom de vogels des morgens en des avonds zooveel zingen?"
Mijn Vader keek naar mij met zijn stralendeoogen en sprak:
"Zie je, beste Venry, dat is heel eenvoudig. De vogels zingen des morgens, omdat zij dien nacht goed geslapen hebben en nog in leven zijn; maar des avonds zingen zij uit dankbaarheid, omdat zij dien dag zooveel voedsel hebben gekregen. Ze zijn dan blij en gelukkig en dan bidden en danken zij hun God voor alles."
"Weten zij dan Vader, dat er een God is? Kunnen zij, zooals wij "denken en voelen" en danken en bidden?"
Mijn Vader keek heel ernstig naar mij en zei: "Jij bent heel wijs, Venry, voor de jaren, dat je op aarde bent, maar luister:
"Alle leven op aarde behoort de Goden toe. Maar al dat leven leeft in een eigen wereld, doch vanuit hun eigen wereld dankt het leven hun eigen God. Daartoe behaoren de vogelen en alle andere dieren, de bloemen en planten, ook de visschen, die je bier voor je ziet. Op hun eigen wijze danken zij hun God, zoodat de vogels zingen; en hun gezang kun je hooren, maar daarin ligt hun gebed."
"En de bloemen en planten, Vader?"
"Ik zeide je toch zooeven, allen bidden en danken. Van de bloemen kun je het niet hooren en je leert dat eerst later, als je ouder bent."
"Hebben ze dan ooren, zooals wij, Vader, en kunt u ze hooren praten?"
Opnieuw keek hij mij vragend en liefdevol aan.
"Kom hier bij mij, Venry, en luister."
Hij bracht een bloem tot dicht bij mijn oor.
"Hoor je iets?"
Ik luisterde met volle aandacht.
"Neen, ik hoor niets, Vader."
"Goed luisteren, Venry, en wachten, tot ze tot de andere bloem spreken zal."
Ik wachtte af, maar hoorde niets.
"Kunnen de visschen praten, Vader?"
"Ja, zeker," luidde zijn antwoord.
"Doen ze dat, als wij het niet hooren en er niet op letten?"
"Ja, Venry, juist dan, wanneer wij menschen er niet op letten."
"En luisteren zij ook, naar hetgeen ik wil, Vader?"
Hij keek nu in mijn ziel.
"Wat zeg je, Venry?"
"Of zij naar mij luisteren, Vader, naar hetgeen ik wil."
Hij bleef mij zijn antwoord schuldig en ging naar mijn Moeder.

Toen hij blijkbaar met haar uitgesproken was, keerde hij tot mij terug.
"Heb je de bloemen al hooren spreken, Venry?"
Ik deed alsof ik hem niet hoorde en vroeg: "Als de visschen boven het water uitspringen, Vader, zijn ze dan blij en is dat hun zingen, danken en bidden?"
Hij glimlachte mij toe. "Ja, meestal."
"En zijn de visschen ouder dan de bloemen en de vogels?"
"Neen," zeide hij, "ze zijn even oud."
Ik vroeg, maar ook tot hem heel streng: "Hoe weet u dat zoo zeker?"
Zonder mij te antwoorden en alsof hij bij mijn Moeder iets te doen had, liep hij weg en sprak met haar.
Dit niet-antwoorden maakte mij driftig en ik ging de natuur in en bleef geruimen tijd weg, maar vergat alles. Een volgenden keer stelde ik mijn Vader nieuwe vragen over andere dingen, maar ik werd daarbij plotseling zoo boos, dat mijn Vader mij verschrikt aankeek. Hij vroeg:· "Wat is er, Venry? Heb ik je iets gedaan, of verkeerds gezegd?"
Ik gaf hem geen antwoord en rende van huis weg. Eerst laat in den avond keerde ik huiswaarts. Mijn Vader stelde mij vragen, doch ik begreep zelf niet, waarom ik ineens zoo driftig werd.
,,Ik weet het niet, laat mij met rust."
Opnieuw schrikte hij, want dit was geen antwoord van een kind en ik deed dit nooit. Hij keek mij lang en onderzoekend aan en liet mij daarna met rust. Den volgenden dag was ik weer mijzelf en had alles vergeten. Doch telkens, wanneer ik hem vragen stelde, overviel mij een hevige drift, en ik voelde, dat hij mij geen duidelijk antwoord gaf.
Zoo gingen mijn eerste jaren voorbij en werd ik ouder. Steeds stelde ik andere vragen en trachtte met de natuur, zooals Vader, te spreken, leerde in bijzonderheden de natuur kennen, totdat mijn jeugd wreed werd verstoord.
Met mijn Vader was ik in onze tuinen en stelde vragen, doch kreeg geen duidelijk antwoord. Op hetzelfde oogenblik dwong mij een andere kracht, die sterker was dan ik, om heen te gaan. Alsof mij iets vreeselijks op de hielen zat, liep ik van huis weg. Wie, of wat dit was, begreep ik niet, maar het kwam van binnenuit mijzelf en als drift in mij op. Maar van mijn Vader en Moeder moest ik weg, die ik toch innig lief had.
Dan slenterde ik in de natuur rond en trachtte, zooals mijn Vader, tot het leven in de natuur te spreken; maar de taal, die ik sprak, scheen geen duidelijke taal te zijn, want het leven hoorde en verstond, of begreep niet wat ik bedoelde, hoe ik mij daarvoor ook inspande.
Ik had mooie kleine vischjes gevangen en met deze diertjes speelde ik op mijn eigen wijze. Eenige van hen had ik uitgekozen en wilde, dat zij naar mij luisterden en zouden aanvaarden, dat ik hun heer en meester was. En hoe vreemd dit ook is, soms kon ik met deze diertjes doen, wat ik zelf wilde. Uren lang oefende

ik mij en dwong hen het een of ander te· doen. Wilde ik bijvoorbeeld, dat zij stil zouden blijven liggen, dan konden zij ook geen vin meer verroeren en bleven zij, waar zij waren.
Dit kunststuk toonde ik mijn vriendjes, want ik wilde weten of ook zij dit konden, maar het bleek hun niet mogelijk. Hoe zij ook trachtten dit tot stand te brengen, het ging niet en ik begreep, dat zij niet konden denken.
Wat dit beteekende en waarom ik dat wèl kon, daarvoor had ik geen verklaring. En om er met mijn ouders over te spreken, daarvoor voelde ik niets. Maar er waren nog andere krachten in mij en ook deze hield ik angstvallig voor mijzelf.
Wanneer ik was ingeslapen, ging ik uit mijn stoffelijk lichaam. Dan kon ik wèl tot de natuur spreken, maar ik was dan als 't ware geheel één en verbonden, doch leefde tegelijk in een andere wereld. Vanuit die wereld wandelde ik door mijns Vaders tuinen en voelde ik het planten- en bloemenleven in mij komen. In die wereld kon ik gaan, waar ik zelf wilde en lag mijn stoffelijk lichaam te slapen, maar ik zelf was er buiten. Daardoor begreep ik, dat ik eigenlijk twee lichamen bezat en dat dit, wat ik nu was, tot die andere wereld behoorde.
Dan zweefde ik in het machtige universum en daar, in die ruimte of wereld, zag ik menschenen die menschen waren als de stoffelijke menschen op aarde, maar allen waren zij gevleugeld en leefden in die wereld.
Onder hen zag ik er, die lichtend waren en wellicht tot de Goden behoorden. Ik begreep maar niet, waarom andere menschen, zooals mijn Vader en Moeder, er niet van vertelden. Doch ik Legreep ook daardoor weer, dat dit iets bizonders beteekende, dat ik alléén beleefde en kende. Maar alléén, wanneer ik in slaap was, kon ik uit mijn lichaam gaan. Bovendien wist ik precies, wanneer ik uit mijn lichaam zou treden. Merkwaardige gevoelens kwelden mij van te voren; ik kreeg een kouden stroom, die mijn geheele lichaam in trilling bracht en dan viel ik van vermoeidheid in slaap.
Indien ik heel erg moe was, waren ook die gevoelens niet zoo intens en kon ik spoedig aan mijn nachtelijke reis beginnen. De. allereerste reis die ik maakte, was het in- en uitgaan van mijn eigen lichaam. Toen ik dit wonder beleefde, was ik in den geest, in die andere wereld dus, klaar wakker en zag ik. in die machtige ruimte, waar het steeds licht bleek. te zijn. Ik. ging dan uit en in mijn lichaam en kon dit duidelijk zien. Voorzichtig ging ik hooger en hooger, zelfs door het dak van mijn ouderlijke woning heen en de ruimte in. Na korten of langen tijd keerde ik. in mijn aardsche lichaam terug en wist ik, waar ik was geweest.
Na deze nachtelijke reizen en belevenissen voelde ik geruimen tijd niets bizonders, maar ik had toch die andere wereld leeren kennen. Toen ging ik er naar verlangen om nogmaals ver weg te mogen gaan, ver buiten mijn eigen omgeving, door de stoffelijke dingen heen, die op aarde waren. Geen aardsch mensch kan

door de stoffelijke dingen heendringen en op aarde doen, wat ik daar deed. Toen ik al die vreemde, maar merkwaardige dingen beleefde, sprak ik heel veel met mijn Vader. Door die gesprekken kwam ik te weten, hoe jong ik ook was, dat ook hij niet alles van het leven wist. Op een goeden dag zei ik tot mijn Vader:
"U spreekt over de wonderen van uw God, maar zijt gij ervan overtuigd, dat dit alles is?"
Hij zag mij natuurlijk heel verbaasd aan en ging weer heen. Ik durfde hem niet te volgen, maar raadde, waarheen hij ging. Hij zocht mijn Moeder op, vertelde aan haar mijn vraag, doch ik kon niet hooren, waarover zij het hadden. En dat maakte mij driftig.
Die gevoelens kwamen heel onverwachts, krachtig en spontaan in mij op, waarna ik handelde. Doch thans zocht ik naar middelen om, mocht dit opnieuw gebeuren, hun gesprek te kunnen afluisteren.
Ons huis stond alleen en rondom ons huis was een groote tuin, in vele kleine tuintjes verdeeld. Daarin stonden verschillende soorten bloemen en heel veel kruiden en hoornen, die alle voor mijn Vader een groote beteekenis hadden. Door zijn kennis van de natuur verzorgde hij de tuinen van den Tempel van Isis, die hij van planten en kruiden, bloemen en vruchten voorzag. In het opkweken was hij een meester.
Ik wilde achter het huis, links en rechts en van de plaats waar ik sliep, trachten om hen te beluisteren. Maar ook die gedachten waren heel onverwachts en kort geleden in mij gekomen en met deze nog vele andere gedachten en gevoelens.
De voelde, hoe jong ik ook was, dat ik hen haatte. Maar ik wist waarachtig niet waarom ik dat deed; een afschuwelijke kracht en woede overviel mij soms, wanneer mijn Vader over zijn eigen God, de dingen en wonderen in de natuur, de vruchten en bloemen en de krachten der kruidèn sprak, of als hij mij geen afdoende antwoord gaf.
Zijn zekerheid over al deze natuurlijke wonderen was voor mij een prikkel en een aansporing om hem nog meer te haten. Naar-mate ik ouder werd en wij in botsing kwamen, namen die haatgevoelens in kracht en hevigheid toe.
Als die haat in mij kwam, voelde ik meteen die koude stroom over mij heengaan en het was, alsof een andere kracht buiten mij zelf om mij dwong, mijn ouders te haten. Gezien mijn jeugdigen leeftijd, konden die gevoelens en afschuwelijke gedachten in mijn eigen zieleleven niet aanwezig zijn. Ik had den leeftijd van veertien jaar bereikt, doch in mij lag een diep en natuurlijk gevoel en ik begreep soms, waarover mijn Vader sprak.
Dan pluisde ik het uit, ging alles na en vergeleek het dan met mijn eigen belevenissen en ik voelde, dat hij als een aardsch mensch sprak, maar als een mensch, die een sterk ontwikkeld gevoel, ja, een groot geloof bezat, doch dat hij van mijn eigen belevenissen niets afwist. Waarom ik plotseling kon haten, zooals slechts volwassen menschen in vol bewustzijn haten, ging

ik voelen en begrijpen.
Maar ook dat, wat hun toebehoorde, ook hun innerlijk bezit en hun liefde kon ik soms haten en zelfs vervloeken. Het kwam plotseling in mij op en het werd steeds heviger. De eene gedachte na de andere kwam in gevoel in mij en die gedachten overheerschten de mijne. Of ik wilde of niet, ik moest ze wel voelen en volgen en er naar luisteren. Dan voelde ik nog, waarom ik er naar luisterde.
Die gedachten gaven mij macht en kracht, wat ik heel duidelijk begreep. En toch wilde ik al die vreeselijke gevoelens niet bezitten, want het maakte mij angstig.
Doch hoe ik aan al die duivelsche gedachten kwam, ben ik eerst later te weten gekomen, toen ik mijzelf en de krachten van mijn haten en mijn uittreden leerde kennen. Mijn ouders waren slachtoffer, want men wilde hun geluk, zelfs hun leven vernietigen, hetgeen men trachtte te bereiken door mij tegen hen in opstand te brengen; mijn gaven werden gebruikt tegen hun gevoelens van liefde.
Toen ik aan mijn Vader de vraag stelde: "U spreekt over de wonderen van uw God, maar zijt gij ervan overtuigd, dat dit alles is?", voelde hij intuïtief, wat ik. met mijn vraag bedoelde, maar hij vond mijn vraag en al de andere, die ik stelde, vreemd en vooral, omdat ik telkens en telkens met dergelijke vragen tot hem terugkeerde. Doch toen hij tot mij kwam en zei: "Kom, lieve Venry, wij gaan tezamen vruchten plukken en nu zoek je de mooiste voor jezelf uit," verdwenen op hetzelfde oogenblik mijn drift- en haatgevoelens jegens hem en was ik weer een normaal kind. Zijn gevoelens van hartelijkheid en liefde verdrongen de afschuwelijke gedachten, waaronder ik leed en maakten van mij een natuurlijk kind.
Wij waren dan geheel één, in niets werd dan onze harmonie verstoord; ik begreep mijn ouders volkomen en was zooals andere kinderen kunnen zijn, een volgzaam en liefdevol kind voor mijn ouders.
Weken en maanden gingen er soms voorbij en was er rust in mij; ook mijn slaap was heel normaal, maar ik bleef dan in mijn eigen lichaam. Doch op welke wijze het tot en in mij kwam, bleef voor mij een groot raadsel en het was, alsof een vuurstraal uit den hemel mij raakte.
Als ik mijn Vader volgde, wannneer hij zijn diepe gevoelens mijn Moeder toezond, overviel mij eerst een onnatuurlijke warmte, doch na die warmte werd ik ijzig koud; maar dan kwam die verschrikkelijke haat in mij, zoodat ik mij op de lippen moest bijten, om de woorden, gevoelens en gedachten die in mij opkwamen, tegen te houden, of ik zou hen voor al wat leelijk en grof is hebben uitgemaakt. Lieten zij mij daarentegen mijn gang gaan, dan zonk die haat, die warmte en koude in mij terug en werd ik vanzelf waar natuurlijk.
Doch zijn geen-antwoord-geven, zoo ook het geknutsel met zijn dieren, bracht mij in dien onnatuurlijken toestand, deed mijn

haat ontbranden, waardoor ik uit huis wegliep en de natuur in ging. Uren later, soms eerst in den nacht, keerde ik huiswaarts. Ten einde raad, sprak mijn Vader er met den Hoogepriester over. Deze riep mij tot zich.
In den Tempel van Isis werd ik in een vertrek gebracht en moest daar wat gaan rusten, zoo zeide hij. Wat de priesters met mij deden, weet ik niet; spoedig viel ik in slaap en beleefde toen een nieuwe reis. Nadat ik eenmaal uit mijn lichaam was, wandelde ik in de tuinen rond, plukte bloemen en sprak tot de vogels en andere dieren, waarvan er vrij rondliepen. Er waren er onder, die mij in die andere wereld konden zien en mijn liefde voor al dat leven bleek ook daarin niets veranderd. Daarna ging ik in de andere tuinen, want om den Tempel van Isis waren vele tuinen, waar de priesters hun kruiden, planten en vruchthoornen verzorgden. Toen ik daar rondwandelde, zag ik een meisje tot mij komen, dat als ik eenzelfde wandeling maakte. Ik vroeg haar vanwaar zij kwam en wat zij bij den Tempel deed en zij antwoordde:
"Ik ben gekomen om je te groeten en mijn naam te zeggen. Ik heet Lyra. Hoe heet jij?"
"Venry is mijn naam," zeide ik. Doch plotseling kwam er een geweldige kracht in mij en werd ik in een heel ander bewustzijn opgetrokken, waarna ik vroeg:
"Voel je, Lyra, hoe ik nu ben? Dat ik reeds vele eeuwen wacht? Is het mij nu gegeven om jou te mogen zien?"
Toen ik haar beide handen in de mijne wilde nemen en haar wilde kussen, zeide zij tot mij: "Je spreekt nu, alsof je heel oud bent en je bent ook heel oud, maar je mag mij nu alleen maar zien. Het bewustzijn, waarin je thans leeft, is nu wakker gemaakt, want ik weet, dat je veel jonger bent. Je kunt nu als een volwassen mensch spreken, doch ik weet, dat je mij toebehoort; wij beiden zijn één in alles en zullen elkander terugzien, want "Hij" zegt het."
Toen ik haar wilde vragen, wie of die "Hij" was, loste zij voor mijn oogen op en verdween. Ook voor mij vervaagde waarin ik leefde en toen ik wakker werd, stond er een priester voor mijn rustbed. Hij vroeg mij, hem te volgen en hij bracht mij naar mijn ouders.
Bij hun gesprek mocht ik niet aanwezig zijn, doch ik had nu een plaats, vanwaar ik hen kon beluisteren. De priester zeide tot mijn ouders: "Geloof mij, beste Ardaty, uw kind bezit groote gaven. Wij zullen den jongen over eenigen tijd tot ons halen en hem de school geven, die hij noodig heeft. Zijn geest hebben wij kunnen volgen en wij ontdekten in hem gaven, die hem de groote vleugelen zullen geven. Van de booze invloeden heb ik hem nu kunnen bevrijden. Gij doet goed, op hem te letten. Over een jaar kan hij voor het priesterschap worden opgeleid en zuilen wij zijn gaven ontwikkelen."
Hij zeide nog meer, maar dat kon ik niet verstaan en toen ging hij heen. Ook ik verwijderde mij en keerde eerst uren later tot mijn ouders terug. Nu was ik weer mijzelf.

Maanden gingen er voorbij. Mijn Vader vertelde mij van de natuur, doch ik zeide hem niets van mijn eigen geheim. En toch begreep ik, dat mijn ouders er over spraken en dat zij dit op fluisterenden toon deden, omdat zij mij betrapt hadden. Eenigen tijd later maakte ik weer nachtelijke reizen. Van mijn ontmoeting met dat meisje lag nog een vage herinnering in mij en het was, alsof ik had gedroomd. Op een nacht echter, leerde ik hem kennen, die mij tot al die vreeselijke dingen aanspoorde en die oorzaak was van mijn haat tegen mijn ouders. De hulp van de priesters bleek evenwel niet voldoende te hebben geholpen.